

приятелътъ, като се озърта внимателно, за да приеме и отдаде поклонитѣ.

Мене ме избива потъ. Какъ да му отговоржъ?

— „Ами ти дѣ си, та се не виждашъ?“

— „Азъ? Въ Червений Ракъ сме всѣка вечеръ съ Толова, Цаклевича и Далякова... приемъ бира, като честни хора...“ отговори съ най-естественния видъ на свѣта приятелътъ.

— „Благодаржъ.“

— „Защо не идешъ тамъ?... Губите се сѣ.“

Азъ измънковамъ нѣщо съ виноватъ видъ.

Но веднага по очитѣ го познавамъ, че готви *друмото*. Кое? Азъ се приготвямъ... за консултацията.

„Благодаржъ, добръ съмъ!“ стои фразичката въ устата ми, изгладена, лъскава, полирована, валчеста, като биярдова топка.

Не, метеорологическото наблюдение:

— „Днеска врѣмето хубаво...“

— „О, твърдѣ хубаво,“ повтарямъ покорно.

— „Още тая заранъ бѣше ясно.“

— „... бѣше ясно, благодаржъ Бога.“

— „Утрѣ е недѣля... Дано се задържи:

искамъ да се расходжъ до Княжево да направа една баня... Имамъ ревматизмъ въ лѣвата кълка.“

— „Въ лѣвата кълка? радвамъ се... дано се задържи...“ бѣбла на посока и несъзнателно, за да се приравнжъ къмъ разсѣяното състояние на духа у Кривомаждракова.

— „Да, да,“ бѣбли той, като маха на три страни шапката си съ лѣва ржка, а съ дѣсната подфаналъ лакътътъ ми. Азъ съмъ покъртенъ отъ тая нѣжностъ.

„Понеже думата дойде до кълка и ревматизмъ и до болка, то, по асоциация на идеитѣ, доктор-